Po tematice smutné přichází pravý opak. Humoru není nikdy dost a za dlouhé roky se v trapsaveckém archivu nastřádala dlouhá řádka vtipných povídek, ale také básniček. I v tomto ročníku se jich našlo hned několik. Vychutnejte si možná trošku neobvyklý pohled na věci obvyklé…
Příspěvky jsou z letošního ročníku Trapsavce.

Příjemné čtení

Přezdívka

Neumím akord na kytaru
noty, ty jsou pro mě vzduch
o zpěvu nemám ani páru
zato mám absolutní hluch

Co mi však hlava vůbec nebere
proč mi kamarádi říkaj Tetřeve

Miroslav Kazatel Novák

Představení

Původně jsem měl na dnešní odpoledne úplně jiný plány, ale když mi Medvěd vyklopil do telefonu, že mě čeká v hospodě U Pařezu s tím, že je to pro něj otázka života a smrti, nezbývalo mi nic jinýho, než sednout na šalinu a rozjet se tam.
V tuhle dobu byl výčep ještě poloprázdnej. Medvěd se svou jeden a půl metrákovou postavou seděl nad rozpitým pivem jako hromada neštěstí a něco si pro sebe mumlal. Mrknul jsem na lístek zatíženej vázičkou s umělým kvítkem a hnedka mi bylo všechno jasný. Čekalo mě dlouhý odpoledne a možná i večer. Medvěd měl splín. Objednal jsem si pivo. Konečně mě zaregistroval: „Ahoj vole, co tady děláš?“
„Už hodinu se koupu,“ odpověděl jsem mu blbě na jeho blbou otázku.
„My jsme na koupališti?“ vypadalo to nato, že se vůbec neorientuje.
„Ne, ve vlaku, ty debile,“ snažil jsem se mu jemně upřesnit situaci.
„V jídelňáku?“ zdálo se, že nějaký záblesk by tu byl. „Nedělej si ze mě prdel, vždyť se za oknem nehejbou telegrafní sloupy.“
„Jak by se taky mohly hejbat, když je před pěti rokama pořezali?“ navázal jsem pohotově na předchozí kecy.
„Od tý doby, co nejezdí páry, je na dráze děsnej bordel!“ řekl smutně. Tuhle větu měl odposlouchanou od svýho dědy, kterej na nich jezdil jako mašinfíra celej život.
„A co tady vlastně děláš, vole?“
„Ani nevím. Ale až budeš v hospodě řešit otázku života a smrti, klidně mi zase zavolej.“
Tohle nemělo žádnou cenu. Chtěl jsem se zvednout, jenže mě chytil rukáv.
„Tak neblbni a dej si raději pivo. Paní průvodčí, ještě jedno!“
Číšnice přinesla pivo a mně se zazdálo, že na Medvěda spiklenecky mrkla. Ten na nic nečekal a vypil mi ho na ex. Jen co si utřel pěnu z vousů, spustil: „Kamaráde, já jsem v prdeli!“

„Nic si z toho nedělej. V týhle republice jsme tam všichni," snažil jsem se ho uklidnit.
„Všichni v týhle republice nejezdí na vandr. Já jo. Teď abych se bál vystrčit čumák z kvartýru."
„Někdo ti v tom brání?"
„Jo. Já sám!" plácnul se otevřenou dlaní po hrudníku. Opět si nahnul z dalšího přinesenýho půllitru.
„Seš jenom nažranej. Až z toho vystřízlivíš, budeš všechno vidět úplně jinak." Nebylo to poprvé, co jsem na něj použil tuhle větu jako zaklínadlo.
„Fajn. Přiznávám, že jsem nažranej ale vystřízlivět bych raději ani nechtěl."
„A co se stalo?" snažil jsem se vyzvídat.
„Tys ještě neslyšel o tom posraným sběru odpadků!"
„Ne. Ono se s ním něco posralo?" nahodil jsem udivenej obličej.
„Kdyby jen posralo. Představ si, že jako na sviňu přijeli jenom dva sběrači. Hned na nádraží ze sebe začali dělat blbce, že o žádným sběru odpadků neví. Jenže znáš mý zásady. Každej odpor se musí zlomit pěkně rychle v zárodku. A hlavně žádný vykecávání. Vrazil jsem jim igelitový pytle a hnal je k řece jako nadmutý kozy. Měli kecy, ale dělal jsem hluchýho. Kecy mají sběrači každej rok. Jenže průser! Cestou jsme nenarazili ani na jednu petku, igeliťák nebo jinej bordel. Trošku jsem zpanikařil a pro jistotu jsem natáhl obvyklou trasu o dva kiláky. Tam taky ani hovno. Hajnej, kterýho jsme potkali u posedu, na nás hleděl jako vyoraná myš na zemědělce v zimě. Nakonec z něho vypadlo, že v týdnu nějakej kretén v maskáčích složil u hájovny pětatřicet pytlů s bordelem s tím, že si ho odvezu. A aby toho nebylo málo, tak z těch sběračů nesběračů se vyklubali nějací zasraní úředníci Ministerstva životního prostředí ČR. Teď mám na krku dvě trestní oznámení za omezovačku. Kamaráde, neposral by ses z toho?"
Vyschlo mi v puse.
„Tohle mi udělat na mý narozeniny! Řeknu ti, že já potkat tu kurvu převlečenou za kamaráda, rozmlátil bych jí držku ……" Medvěd svoje slova doprovodil úderem pravé pěsti do dlaně levé ruky. Zaznělo to jako úder kladivem.
Na tohle jsem znal pouze jedinej lék. Poručil jsem pivo, potom další a další …… a samozřejmě zaplatil. Když jsem Medvěda táhnul na šalinu a nakonec domů, zdálo se mi, že váží víc než těch pětatřicet pytlů s bordelem dohromady. Jen co za ním zapadly dveře garsonky, rozeřval se mi v kapse mobil.
„Ahoj babi. Děje se něco?"
„Milošku, odpoledne k nám přivezli nějací mládenci pětatřicet pytlů kůry. Dokonce byli tak hodní, že je odnosili až do garáže. Slib mi, že si ji nejpozději zítra odvezeš, protože děda by tam zase rád zaparkoval auto. Víš, jak je na něj háklivej?"
Vtom se mi rozsvítilo v hlavě tak jako nikdy.
„Babi, neříkali náhodou, že jsou z Ministerstva životního prostředí…?"
„Máš pravdu, něco takovýho povídali ……. Milošku, tak oni ti už volali?"
Z otočky jsem praštil pěstí do Medvědových dveří. Zaznělo to jako rána kladivem. Chvíli bylo za dveřmi ticho, než ho přerušil úplně střízlivý Medvědův hlas: „Věřil bys Kajmane, že jsem z těch šumáků nadmutej jako kráva? Jo a vyřiď babičce, že ta by se svým talentem mohla klidně hrát v Národním."
A najednou se z ničeho nic rozeřval na plný pecky: „Občane, prosím nerušte tady v domě noční klid, jinak budu nucen, opravdu velice nerad, zavolat na linku 158!"
Přísahám, zabiju ho Medvěda vypelichanýho, až to bude nejmíň čekat. Jen co na vandru upadne do zimního spánku!

Miroslav Kazatel Novák